

Николай Райнов
Жрец на Озириса

Положи Бог ръката Си върху Египет и когато влезе Слънцето в знака Овен – роди се син на фараона. И нарекоха името му *Моисей*, което значи *Потомец на Водите*, защото се роди край брега на голямата река Нил – реката над реките. Там се издигаше в онова време богатият град Тива, където живееше фараонът в разкошен и многоцветен дворец. Защото Тива бе столица на обширната египетска земя. През нощта, когато се роди царският син, паднаха много едри звезди от небето – и народът каза, че тия звезди са ангели, слезли да се поклонят на момчето.

И когато възрастна в сила и мъдрост Моисей, надари го Бог с видение на пророк и пламенна реч на жрец му даде.

И научи Моисей словата на йероглифите, позна мъдростта на папирусните свитъци със златни главизни, възприе великите Тайни на Изида – и мина през Седемте Храма на Делтата.

И дванадесет годин прекара Моисей далек от света – в мълчание, съзерцание и подвизи на дух и воля, – за да пренесе страшните Четири Изкуса, за които говори в притча великата Книга на Тота.

И мъдростта му надря, ръката му закрепна, а сърцето му като сребърно огледало отразяваше в образи, картини и ликове страданията на цял свят.

И когато стана Моисей на тридесет годин, той мина огнения сън на Трите Деня – и лежа, затворен в саркофаг, додето *Посветените* пееха седемтях избрани химна на Озириса, Владетеля на Небе и Земя.

И стана Моисей жрец и тайноведец.

И просия духът му в сила и познание, за да възприеме подкрепата на Силите и на Онези невидими Мъже, които надаряват достойния с всички духовни могъщества, за да води народите, по Божия път. Моисей узна всичко, що можете да узнае човек в плът, хилядократно прероден и дал обет да служи на Всеобщото Благо и да забрави себе си.

И достъпни му станаха словата, писани върху страници от камък с позлатен резец – и спасени в кивота на светилището.

И затулените в мрака на пирамидите железни слова проумя: – словата на Сфинкса, за Светлината Озирисова и за Тайните на богинята Изида.

И укрепиха се очите му, като очи на орел, а мъдростта му стана мъдрост на змия.

И възсия в познание и дела Моисей над цял Египет, както Слънце възсиява над пустинята. И силен бе в пророчество и видение.

Та ето – яви се Бог Моисею в слава и блясък – и каза му да изведе Израила из Египет. Защото в робия живееше Божият Народ – и не знаеха отдих синовете му. А ясни бяха небесните начъртания на съдбините – и те говореха, че в Избрания Народ ще роди Светлината Своя Син – Велик между Великите и Силен между Силните. Но Син Божи не може никога да бъде син на роб. Та затова трябваше Моисей да изведе Израила.

И поведе с властна ръка и с желязна тояга жрецът на Озириса Божия Народ – през червени пясъци и тъмни бури го поведе натам, отдето изгрява Слънцето.

И минаха Червеното Море, та стигнаха в пустинята.

И лутаха се дълги години без път, защото никой не знаеше кой път води към Бъдещето.

И минаха в падания и грехове големия кервански път, па стигнаха до една висока планина.

И повика Бог Моисея наврѣх планината – и с грѣм и мълнен огѣн го срещна: както се среща цар през дни на бурна бран.

И видя Моисей чудесата на Божието Творчество – и чу думи, които никой не е чул, – и видя мощни знамения – и позна върховни тайни.

И зърна в пламъци душата си – светла като звезда и гневна като пожар, който лети към облаците, – сякаш се сили да погълне с огнени уста висините.

А видя и Бога – лице с лице.

...И повели Бог Моисею да вреже на камък думи от изреченията, издълбани върху златни таблици и пазени от архангели с огнен меч и сребърна броня.

И изряза Моисей скрижали.

И слезе на Третия Ден долу.

...А Израил бе забравил и Бога и Моисея, който му говореше за Бога. Изваяния от мед бе излял той – и тям служеше с нечестиви песни и сладни танцове, навеяни от бесовете и от човешката похот пришъпнати.

Моисею се не понравиха ни звуците, ни игрите на Избрания Народ, защото клетва на бяс реवेशе в тези песни – и чарования на зли духове съскаха в тези похотливи игри.

Че измамните провиквания на дъщерите на Моава бяха внесли буря в душата на Избрания Народ.

И видя ги Моисей: пред Белфегор и Ашарот се диво виеха сластни танцове – голи играчки тръпнеха в премалняло движение на знойна страст.

И гняв възпламени сърцето на Моисея, та удари в ярост скрижалите о канарата – и на късове ги разби.

И не даде закон на Израила. Защото сластният и лъжлив и граблив народ нямаше нужда от Божи закон, а – от златно теле и от звънтеж на жълтици и от похотливи разтухи.

Но Божия клетва гонеше народа, защото бе забравил Оногова, Който му дари волност и му обеща нова земя. И болести налетяха людете, та мряха труп до труп. И тогава се сепнаха, защото сетиха върху тялото си отровна целувка на язвата – и върху челото си – тъмното допиране на Смъртта.

И цял народ припадна ничком – да се моли с трепет Богу – и да плаче.

Издигна тогава Моисей змия от мед, прикована на тривръх кръст. И каза, че който погледне змията, ще оздравее.

Но слепота закри очите на Израила, защото Божията клетва отмъстваше – и мрак падна, като гранитна стена, пред погледа на целия народ.

И само седмина души видяха змията – и се излекуваха. А другите измряха до човек – и сбраха се чакали и хиени на телата им.

...И бляскав Ангел на Смъртта пристъпи с мудни стъпки – и неговият поглед плачеше над участта на цял народ.

И поведе отново Моисей останалите седмина – и мълчаливо тръгнаха напред. И ето – път легна пред тях: път дълъг, непознат Моисею.

...И втори път извика Бог Моисея на Хорив – възлезе Моисей на планината, а седмината останаха чакат при подножието.

И рече им Моисей отгоре:

„Мълчете и на Бога се молете! Защото Господ слово ще говори! Защото Господ чудо ще твори!“

И седмината паднаха ничком и почнаха горещо да се молят и да удрят с лобове земята. И нищо си не говореха един другиму, а само гледаха нагоре – и на колене чакаха Моисея да се върне.

И рече Саваот Моисею:

„Дванадесет години огнени симуни въртяха в страшен кръг Избрания Народ. – Ти цял народ поведе да измре в лъчите на Земя Обетована!

В самотната страна на Мадяна ти води с Мене огнена беседа: – не трепна ли сърцето ти от страх? – Тоз, който види Бога – ще умре!

Години ти безумно дириш Бога: гласът ти е разкъртил всички канари. Но ето: иде твоят сетен ден: на твоя праг Смъртта те властно чака!

...Когато ти призва Израила, преди години, ти рече на разпръснатите племена: – Поробени народи, съберете се! Мълчащият вам слово ще мъвни!

И те се до един стълпиха, опити от мечтата по Земя Обетована!

Сепфора с плач те молеше да не отиваш, а ти й рече властна реч: – Далече е родината ми, сестро – в пустинята влече ме стръмен път!

И тя замлъкна, щом я ти погледна: че в тъмната чърта на заключени-те вежди мощ властна, царствена личеше.

И Аз видях отпосле твоя посъх властно да дели вълните на Червеното Море. Ревниво ти упазил Тайната на Бога – и свитъците на теургия ти в сноп запален изгори!

Пред златните керуби на свещения кивот ще падне скоро твоят труп. А твоята душа ще полети към Мене – и ти ще оковеш *Нахаиш* – огромната Змия на златния Едем!

И ангели ще ти разкрият на *Руа Елохим Аур!* – И в шествията на небесни Посветени ти векове ще носиш сърмен ефод!

– Защото жаркият симун на толкова пустини опърли твоето лице – и твоят орлов поглед ще потърси и отвъд смъртта пътека към небесни върхове.

– Върни се при седмината избрани – и дай им новите скрижали на Господния Закон! А после – в мир дочакай своя сетен миг!“

И стоя Моисей шест деня на върха, а през всичките дни планината се разклащаше от основа. Гръм, пламъци и мълния изригваше върхът – и леден страх пълнеше пустинята наоколо, а хората чакаха в подножието с трепет своя вожд.

И не смееха глава да подигнат нагоре, защото се боеха да ги не порази огненият език на гнева Божи.

...И най-последно, на Седмия Ден, слезе Моисей от планината – и беше пълен със сияние.

Очите му грееха като морета от пламък, лицето му заслепяваше погледа, а косите му бяха огнени змии.

И на челото му личеха знакове, писани с кръв – но не можете никой от седмината избрани да ги разбере.

И донесе Моисей нови скрижали – каменни скрижали донесе той, а всичките им страни бяха изписани с писмена.

И даде ги на избраните, за да прочетат словата на Господния Закон, да ги скрият в сърцето си – и да ги живеят.

И когато настъпи краят на времето, в бляскаво видение изпъкна пред очите на Моисея *Ханаан*, земята, обещана Израилю от Бога.

Но видя Моисей, че косите му са бели, а Вечерта приближава.

И – че не ще встъпи в Ханаан.

...И свика при себе си Моисей седмината, за да ги напъти, тъй като виждаше още слепи души им – а стъпките им – плахи.

И рече Моисей на седмината:

„Близо е Нощта, която носи здрач за очите и мир – за сърцето. Близо е Нощта; моята Нощ, братя мои.

Ще стихнат гласовете, ще замре светлината – и сенките ще станат дълги. А по небето ще разпилеят кървани звездите – и моят Ден е близо!...

– Цял живот в себе си: това е много.

И – бих желал навреме да умра.

Но какво ще правите вие, като не можете още стъпи без мене? – За вас тъгувам – и дните на вашия живот чета: не дни на мъже, а дни на младенци.

В безумен вик към Божия Земя изляхте вие и народът ви от мед и злато своите кумири. А вашата уплаха си не спомни Планината, навръх която Бог говори в мълнийни пожари!

Що да ви кажа, та да ви запазя от кумир и да спастря за светло време златния пясък на вашата почит? Що да ви кажа?

Силни бъдете, братя мои: – че силата е мост към Бъдещето! Радвайте се, като разберете, че расте вашата мощ – и веселете се, като видите, че вашата воля цепи планини!

Знамение ви давам – и личба ви соча: през трупове ще минете! Беди ви чакат – и войни, и кървави метежи, и мор, и глад, и чума. През трупове ще минете – ви казах. А слабият през трупа на своя баща не ще има сърце да мине. За вас няма бащи и майки, сестри и родни братя.

– Бъдете семе на Бъдещето!

Напътствие ви давам, братя мои – от буря се не плашете! Ни огнен дъжд, ни буря от сълзи не ще измокри крилата на буревестника!

Окови от желязо не могат стегна мишците на твърдия; – венци от цветя не могат обвърза сърцето на твърдия: смелостта е по-твърда от алмаз!

И още едно слово завещавам на сърцето ви, братя мои: пазете се от меки думи, които лъжат сърцето – добре се пазете! Не слушайте плъзгавите думи на жената и на винопродавеца, и на търговеца, и на лихваря! Не слушайте думите на ония, които живеят от чуждата кръв и мъка, и усилие!

Не падайте често на колене, братя мои! Твърде много богове – то е разпуснатост на сърцето. Твърде малко богове – то е теснота на сърцето. Само един бог – не го знаете кой е. Оня едничък Бог, Когото още не познавате, няма нужда от камили, падащи на колене, нито от чакали, които вят пред Него: «Господи, Господи, дай ми по-тлъста плячка!»

Почитайте Незнайното, но с презрение свивайте уста, щом ви се говори за нещо или за някого с очи към земята, а с пръст – към небето! Истина, истина ви казвам: не вярвайте в едрата лъжа, която мами погледи и сочи пръст, откак свят светува!

Не оставяйте писани слова! – На злато пише Слънцето, на камък – пророкът, на папирус – жрецът.

А силният пише – на огън.

Не говорете ясно! – Езикът ви да бъде притча, а словото ви – видение! Не сте родени за учители на стадо, ни за тълмачи на сънища, ни за търговци на евтини скрижали. Скъпа е късата истина: тя струва дълъг живот! – Пастрете своите къси истини, както се пастри едър бисер, който е купен с цената на цяло царство: не ще бъдете вечно царе!

Презирайте онези, които не могат да гледат инак освен през мрежа! Светът е хубав наистина за онези, що нямат свои очи. Те казват: «Купихме си истина», както съседите им думат: «Купихме си крава.» И те без умора кретат след продавача на изживени истини, които са се превърнали на лъжи. Тъй дреха, дълго носена, се превръща на пробита мрежа. Хубав е светът, когато се гледа през тая мрежа.

И още ви мълвя: презирайте търговиите на кумири! Не виждате ли, че светът е препълнен с изваяния – и човек не може за миг да възправи снага, защото на всеки завой някой кумир го кара да пада ничком? И не виждате ли още: Жената е погрозняла от това, че изваянието на Жената е много по-гиздаво от Нея?

Сетни съвети ви давам, малки мои братя: от сърце жалете онези, които цял ден кадят благовония пред своя собствен истукан: деца са те – смешни деца, които ловят морето в шъпа...

И когато видите жена да носи алабастрова съдина с многоценно масло и със скъпа украса по съдината, ако съзрете, че очите ѝ блестят от възторг, а тя трепери от страх – да не изпусне съдината, – ударете с жезъл нейното съкровище, та го счупете на черепки!

Като слона бъдете спокойни, мъдри и силни; защото – когато слонът се разгневи – от него се боят и тигри, и лъвове. И от мравката вземете пример, а от скакалците – поука! Каква велика притча е цял свят!

И тогава ще закрепнете – и в душата ви ще се родят звезди!
– Защото на силния е земята!“

А после скръб обори Моисея, като видя седмината, които трябваше да остави сами. Защото си спомни, че скоро ще издъхне.

И рече им с треперлив глас:

„Не знам, не знам кому да ви оставя, малки братя!... Оставям ви на Великото у вас: нека възрасте – и нека пази от съблазън душите ви!

Гласът на Елохима обжегна моя дух: угаснал въглен е душата на Моисея... Защото – който види своя Бог, умира!

...Той каза ми преди години: Снеми, безумче, своите сандали: свещена е земята, дете ще преминеш! – И ето – бос дойдох през пламъци при вас!

Години в мрак ожидах огнени преобразования в полите на Тавор: – и доживях до сетното преобразование; плътта ще изгори, а тленното ще стане – дух.

...И нека аз умра навръх на Планината – там, дете в трепет чувах Божиите стъпки!

В Града на Палмите ме занесете, братя мои – аз искам Обещаната Земя да видя!

...Прощавайте – настъпва моят час!... Прощавайте – настъпва моята дълга – дълга Вечер!“

И когато свърши словото към избраните, Моисей им посочи пътя към Ханаан, а сам се върна на Планината.

И щом възлезе на върха, разтръбиха ангели дохождането на жреца – и мълнии обсипаха пътя му.

И мина Моисей по път от пламъци.

– И, застанал на върха, видя Моисей Ханаан – всичкото величие и гиздост на Ханаан. И съжали избраните, които отиваха там:

„Тежко им, ако се не върнат, преди да влезат!“ И като каза това, обърна се към Слънцето, сърцето му почна да студене – и той умря.

КРАЙ

© 1912 Николай Райнов

Источник: <http://truden.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7510>]